

© Wouter Van Vooren

“Wij weten echt niets over theater”: Frankie maakt podiumdebuut met ‘Laguna Beach’

26-03-19 - [Evelyne Coussens](#)

“We weten echt *niets* over theater.” Eerlijk zijn ze wel, de vijf jonge kerels achter het podiumconcept Frankie. Ondanks die boude bekentenis gaan ze morgen overigens gewoon in première met de voorstelling *Laguna Beach*. Maak kennis met het collectief dat van niet-kunnen (een) kunst maakt.

Zou Pol Heyvaert beseft hebben waaraan hij begon, toen hij Frankie in huis haalde? De artistiek medewerker bij kunstencentrum CAMPO maant voor het interview zijn poulains nog even aan tot spraakzaamheid. De mid-twintigers grijzen zo’n beetje. Vincent Lynen, Simon Lynen, Jef Staut, Timo Fannoy en Brecht Hayen zijn niet wat je noemt mediagetraind. Nog minder in het praten over theater. De vijf hebben een achtergrond in animatiefilm, grafisch ontwerp en fotografie, maar lang daarvoor waren het al vrienden die graag samen bricoleerden en muziek maakten. Toen Vincent Lynen werd uitgenodigd voor een tentoonstelling maakten ze samen een poppenkastperformance en hij vroeg zijn maten om daar, verscholen achter de poppen, muziek bij te spelen. Frankie, de ‘band met podiumangst’, was geboren. Heyvaert zat in de zaal en zag dat het goed was.

Intussen is het universum van Frankie uitgedijd van een bescheiden lijsttoneeltje naar een enorme installatie van maquettes die de hele theatervloer van het Gentse podiumhuis bezet. Elke maquette is een afzonderlijk tafereeltje, waarin ruw geknutselde poppen bewegen dankzij de motortjes uit oud speelgoed. Overall tonen tape, bankschroeven of kabeltjes hoe de ‘magie’ werkt. “Juist in het ruwe, in het onafgewerkte schuilt een grote schoonheid,” zegt Simon Lynen.

Gewilde nonchalance

De muziek – een kruising tussen jazz, punk en atmosferische rock – bezit dezelfde ruige, Sonic Youth-achtige kwaliteit. Van zijn podiumangst is Frankie overigens genezen. Voor *Laguna Beach* staan de muzikanten zichtbaar te midden van de installatie. Simon Lynen: “In het begin was de band een grap, we vonden onszelf niet die naam waardig. Toen we hier begonnen beseften we dat we het toch iets serieuzer moesten aanpakken. Al moet de speelsheid van Frankie natuurlijk bewaard blijven.”

Ze zullen het nog een paar keer herhalen: de kracht van Frankie schuilt in zijn vibe, in de gewilde nonchalance, in de lichtheid van de animatie waaronder een zekere dreiging schuilt, in de *Beavis and Butthead*-achtige humor die alle groepsleden delen. Aan vertellerigheid hebben de Frankies lak, wat hen interesseert is de kracht van animatie: hoe laat je op het podium een bootje bewegen of een auto rijden, hoe kunnen muziek en animatie elkaar versterken? Daarbij wordt er behoorlijk out of the box gedacht. Jef Staut: “Soms weten we niet goed hoe we een tafereel in elkaar moeten steken, maar juist omdat we dat niet weten proberen we het volgens onze eigen logica, op een soms inefficiënte manier. Dat levert soms bizarre maar meestal charmante resultaten op.”

Alleen: hoezeer je de charme van het niet-kunnen ook wilt honoreren, bij de sprong van de bricolagezolder naar een podium wordt dat delicaat. Valt de nonchalante Frankie-vibe eigenlijk wel te rijmen met de professionaliteit van een kunstencentrum? Fanny: “Pas op, we zijn ons ervan bewust dat we in een professionele context werken, hoor. Op dit moment vind ik dat onze vibe hier vooral wordt omkaderd, terwijl we onszelf mogen blijven. Een deel van het Frankie-project bestaat uit het bewaken van die eigenheid. En we zijn niet van plan om daar in de toekomst toegevingen in te doen.”

‘SOMS WETEN WE NIET GOED HOE WE EEN TAFEREEL IN ELKAAR MOETEN STEKEN, MAAR JUUST OMDAT WE DAT NIET WETEN PROBEREN WE HET VOLGENS ONZE EIGEN LOGICA’

JEF STAUT, FRANKIE

De eerste horde voor die toekomst is alvast de première van *Laguna Beach*, waarover de Frankies zichzelf soms eens in de arm moeten knijpen. Staut: “Toen we met deze band begonnen hadden we dit nooit in gedachten. Fijn om te zien hoe het project er twee jaar later plots uitziet.” En als *Laguna Beach* flopt? *No worries*: dan blijft er altijd nog de bricolagezolder, en het plezier van samen prutsen. *Frankies will always be Frankies*.

Van 27 tot 29 maart in CAMPO nieuwpoot, Gent. Daarna op tournee. Campo.nu